

Το κάλλος της χαρμολύπης - Του Μητροπολίτη Κισιάμου και Σελίνου

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κισιάμου και Σελίνου](#)

Ταξιδιώτες, όλοι της ζωής, καλούμεθα τούς χρόνους καί τούς καιρούς τῆς ζωῆς μας νά τούς ζοῦμε μέ τήν προοπτική τοῦ τελικοῦ προορισμοῦ τοῦ ταξιδίου μας. Καί ὁ προορισμός τοῦ ταξιδίου τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου δέν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τήν χαρά τῆς ἀτελεύτητης κοινωνίας μέσα στήν ἀνοιχτή ἀγκαλιά Του, ὅπου δέν ὑπάρχει πόνος, λύπη ἢ στεναγμός, ἀλλά ζωή φωτεινή, αἰώνια καί ἀτελεύτητη.

Ἡ ὁμορφη, κατανυκτική καί ἰδιαιτέρου κάλλους περίοδος τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, πού ἀνοίγεται ἐνώπιόν μας, προσφέρεται γιά ὅλους μας ὡς «καιρός», «ευκαιρία» ἐπαναπροσδιορισμοῦ τοῦ ταξιδίου τῆς ζωῆς μας. Πορεία πρὸς τὰ ἔσχατα, τὸν σκοπὸ τῆς ὑπάρξεώς μας καί τὸν τελικὸ προορισμὸ τοῦ ταξιδίου μας. Ευκαιρία νὰ ἀνοίξουμε διάπλατα τὴν ψυχὴ μας γιὰ νὰ ἔρθεῖ ἡ ὥρα τοῦ Θεοῦ. Νὰ μεταμορφωθεῖ ἡ ζωὴ μας, νὰ γευθεῖ κάτι ἀπὸ τὴν ἀλήθεια καί τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ. Νὰ ξυπνήσει ἡ ψυχὴ μας, νὰ βγούμε ἀπὸ τὴν σκλαβιά τῶν παθῶν καί τῶν ἀδυναμιῶν μας. «Ψυχὴ μου, ψυχὴ μου, ἀνάστα τί καθεύδεις», ἡ προσευχή τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸν τρόπο τῆς ἐλευθερίας ἀπὸ τίς ἀλυσίδες αὐτές τῆς σκλαβιάς τὸν δείχνει ὁ Ὅσιος Πορφύριος ὁ Καυσοκαλυβίτης, ὁ ὁποῖος μᾶς παραγγέλλει: «Ὅταν ὁ κῆπος τῆς ψυχῆς σου εἶναι γεμάτος ἀγκάθια (πάθη), μὴν προσπαθεῖς νὰ τὰ ξεριζώσεις καί βρίσκεσαι διαρκῶς τραυματισμένος καί μολυσμένος ἀπὸ τὴν ἀσχολία σου μαζί τους. Δώσε ὅλη τὴν δύναμή σου στὰ λουλούδια τῆς ψυχῆς σου, πότισέ τα, καί τότε τ' ἀγκάθια θὰ ξεραθοῦν μόνα τους. Καί τό καλύτερο λουλούδι εἶναι ἡ ἀγάπη σου στὸν Χριστό. Ἄν ποτίσεις αὐτὴν καί ἀναπτυχθεῖ, ὅλα τ' ἀγκάθια μαραίνονται. Τό οὐσιαστικότερο εἶναι νὰ φύγεις ἀπ' τὸν τύπο καί νὰ πηγαίνεις στὴν οὐσία. Ὅ,τι γίνεται, νὰ γίνεται ἀπὸ ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, πού συνδυάζεται μέ τὴν προσευχή καί μέ τὴν ἀγιότητα τοῦ βίου, κάνει ἅγιο τὸν ἄνθρωπο, τὸν εἰρηνεύει, διότι ἀγάπη εἶναι ὁ Θεός.

Μὴν ἀγωνιάς, οὔτε νὰ προσπαθεῖς νὰ κόψεις ἢ νὰ διορθώσεις τό ἐλάττωμα τοῦ ἄλλου. Ἀγάπησέ τὸν μέ τό ἐλάττωμά του. Ὁ Κύριος θὰ φροντίσει γι' αὐτό. Μὴν προσπαθεῖτε μέ ἀνθρώπινους τρόπους νὰ διορθώσετε κακές καταστάσεις. Δέν ἔρχεται κανένα καλὸ ἀποτέλεσμα. Μόνο μέ τὴν προσευχή θὰ φέρετε ἀποτέλεσμα. Νὰ ἐπικαλεῖσθε τὴν θεία Χάρη γιά ὅλους. Νὰ πάει ἡ θεία Χάρις μέσα στὴν ψυχὴ τους καί νὰ τοὺς αλλοιώσει. Αὐτό θὰ πεί χριστιανός», καταλήγει. Ἐάν θέλουμε οἱ θόρυβοι καί οἱ ἀναστατώσεις τῆς ζωῆς, πού συνήθως γεμίζουν τίς μέρες, ἀκόμα καί τίς νύχτες μας, νὰ μὴν μᾶς ἐξουσιάζουν, νὰ μὴν μᾶς καταδυναστεύουν· ἐάν ἐπιθυμοῦμε νὰ ἐλευθερωθούμε ἀπὸ τὰ ἄγχη καί τίς ἀγωνίες μας, πού μοιάζει νὰ ἔχουν γίνει δεύτερη φύση μας· ἐάν θέλουμε νὰ ἀρχίσουμε νὰ νιώθουμε ἐλεύθεροι, ἀνάλαφροι, ἀληθινὰ εὐτυχισμένοι καί χαρούμενοι, τότε χρειάζεται νὰ συνειδητοποιήσουμε ὅτι ἡ ἀληθινὴ εὐτυχία ἔρχεται ἀπὸ τὴν ψυχὴ μας πού, ὅπως λέει καί ὁ Ντοστογιέφσκυ, «ἀγγίζει ἕναν ἄλλο κόσμο».

Πρόκειται γιά τὸν κόσμο τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ στὴν καρδιά ὅπου, στὴν κατάστασιν αὐτή, ὁ ἄνθρωπος βιώνει μία ἐσωτερικὴ ὁμορφιά. Βιώνει τὴν ἀληθινὴ ἐλευθερία, καθὼς ἀποκτᾷ ἐμπειρία τῆς χάρις τοῦ Θεοῦ. Γίνεται ἀνάλαφρος καί

ειρηνικός, φωτίζεται τό είναι του, ὅπως φωτίζει τίς βουνοκορφές ἢ πρωινή ηλιαχτίδα, ἐνώ ἀκόμα στήν κοιλάδα εἶναι σκοτάδι. Βιώνει, δηλαδή, τήν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ καί συνειδητοποιεῖ τό ἀληθινό νόημα τῆς ζωῆς. Ποιό; Ὅτι γεννήθηκε ὄχι γιά νά πεθάνει, ἀλλά πεθαίνει γιά νά ζήσει. Μέσα, λοιπόν, ἀπό αὐτήν τήν προοπτική, τήν προοπτική τῆς αἰωνιότητος, μάς καλεῖ ἡ Ἐκκλησία νά πορευτούμε, νά ταξιδέψουμε, νά ζήσουμε καί νά χαρούμε τό ὁμορφο αὐτό, πνευματικό ταξίδι τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Στή λαγνεία τῶν πάσης φύσεως εξαρτήσεων καί ἀκόρεστων ἐπιθυμιῶν μας, ἀντιπροτείνει τόν κατευνασμό τῶν παθῶν καί τήν ἰσορρόπηση τῶν ἀντιθέσεων· στήν ἀλαζονεία τῆς ἐπίδειξης καί προβολῆς τοῦ ἐγώ μας, ἀντιτάσσει τήν καλλιέργεια καί ἀσκηση τῆς περισυλλογῆς, τῆς αυτοκριτικῆς καί τῆς αυτομεμφίας· στόν κορεσμό τῆς υπερβολῆς καί τῆς υπερκατανάλωσης, προβάλλει τήν ἀσκηση, τήν νηστεία, τήν ἐγκράτεια καί τήν λιτότητα· στόν ναρκισσμό αυτοπροβολῆς τῶν δήθεν καλῶν μας ἐργῶν, υψώνει τήν ταπείνωση καί τήν μετάνοια· στήν ἀκατάσχετη, τέλος, πολυλογία καί περιέργειά μας, παραβάλλει τήν σιωπή καί τήν προσευχή.

Ἐλάτε νά αγωνιστούμε, ὅλοι μαζί ἀδελφοί, «τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν», αὐτήν τήν Ἀγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή, γιά νά γευθούμε, φτάνοντας στό τέλος τοῦ προορισμοῦ τοῦ ταξιδίου μας αὐτοῦ, πού δέν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τό Πάσχα, δηλαδή τή νέκρωση τοῦ θανάτου, τήν καθάρηση τοῦ Ἄδου καί τήν ἀρχή τῆς αἰωνίου βιωτῆς, ὅπως θά ψάλουμε τό βράδυ τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως, μή λησμονώντας τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ μας: «ὦ δὲ ὀλίγον ἀφίεται, ὀλίγον ἀγαπᾷ» (Λουκ. 7,47), πού σημαίνει: «ἐκεῖνος πού νομίζει ὅτι χρωστάει λίγο, λίγο ἀγαπά». Νικηφόροι, καρποφορούμενοι παρά Θεοῦ οἱ πνευματικοὶ ἀγῶνες πάντων ἡμῶν.

Μητροπολίτης Κισάμου καὶ Σελίνου Ἀμφιλόχιος